

נתלי-מון שפונט

שישה שירים

הדברים שאני עושה בשבילך

אוספת את שרשראות הכסף המרקעות
למרות שאף פעמון לא מצלצל בשבילנו במרחבים הקלו,
גם החייה הכי יפה שלה יפגם מריח השרפה
ומראה האנשים החרוכים.
להתערבב בין ההמוץ בלי שירגישו בה,
האמנות של העננים.

טביעת אצבע

לא משנה קומתה של הדלת,
שאני צפה ברוחים בין העננים לאזוב.

לא משנים העורכים הרכים ועינם המגנקות,
שבילו הקפוא של מלח בודד
שצל הבקר אוכל אותו.

לא משנה שאני!

לא משנה. תקתוק הצפרים במרבר,
חפוש המריר של הדביבון, צחוקם
הזהיר של השרשים

מרגניות מלוא הפה! משנה,
משנה מאד.

בקוסטה בראווה המים זוהרים הלילה

לְבִסּוֹף גּוֹתְרָנוּ אֶתָּה וְאֲנִי.
יְחִידִים בְּרוֹעוֹתֵיהֶם הַחוֹתְכוֹת
שֶׁל הָעֶשְׂבִּים, תְּלוּיִים בְּפִי הַשַּׁחַר.

מְסַרְתִּי אֶת יָדֵי
לְשָׂרִיקַת הַתְּפוּחִים.

מְסַרְתִּי אֶת יָדֶיךָ
לְגַעֲיַת הַחֲלוּמוֹת.

מְסַרְתִּי אֶת עֵינַי
לְיִלְדֵי הַקְּלִירוֹסְקוֹפֵי הַשְּׁבוּרִים.

מְסַרְתִּי אֶת עֵינֶיךָ
לְנִשְׁימַת הַשָּׁרָשִׁים הָרְקוּבִים.

בְּטֶזַן צְבֹתָהּ בְּטֶזַן.
בְּטֶנְגָה, לְתֵאוֹת הָאֲדָמָה וְהַמַּעֲצִים
בְּטֶנִי לְרַעֲיַת הָאוֹרוֹת וְהַעֲצִים הַלוֹחֲשִׁים.

מְסַרְתִּי אֶת שִׁפְתֶיךָ וְאֶת רַגְלֵי הַסְּכָרִיָּה שֶׁלְךָ
לְעֻזּוֹבַת הַדְּבִים.

מְסַרְתִּי אֶת שִׁפְתֵי וְאֶת רַגְלֵי הַטְּבוּעוֹת
לְהַקְשׁוֹת אֶת גְּבִישֵׁי הַסְּכָר הַרוֹטְטִים
שֶׁהִתְנַפְּלוּ בַתְּאוּהָ עַל חֲלִיוֹ שֶׁל הַלֵּב.

גּוֹתְרוּ לִי רַק אֲנִי.

גּוֹתְרוּ לְךָ רַק לְבַד הַיְרֵחִי.

נָתַן לְשִׁמוּעַ, לְחֹשֶׁשׁ, לֹא לֹמֵר, לֹא לְגַעַת
לְזוֹהַר בְּמַחֲוֶלָה הָרְגָעִי שֶׁל רוּחַ מְנַקֶּבֶת
בְּמַסְעָה אֶל קוֹנְכֵיֹת הַזְּמַן הַמְרַצְדוֹת

המשורר בין הלגונות

פתחו את הדלתות לצפות
בירח הטורף את ידיו
פתחו את הדלתות
למתקפה האלימה של העיר
בה השלטים
בוערים בפניהם הגאות
של הסוסים
עיניהם חסרות המנוחה
עוצרות את התנועה
פתחו את הדלתות, פתחו את החלונות!
ישנו כנפים זוהרות
פיות פעורים כגלי ים,
לבנים חמות באדמימות סמוקה
ולחישתם הנמוכה של כבלים חשמליים
בטון,
בטון,
אצבעותיו,
ורידיו,
של האיש חסר המנוחה
צדודיתו
פונה אל להבת הנר
ושנתו בין ידיו.

בלילות מאוחרים הפסל אומר למשורר

במדריד,
במעונות הסטודנטים,
אוֹחֲזִים הַסּוֹסִים שׁוֹשְׁנִים בְּשִׁנְיָהֶם
וְהַצּוֹעֲנִים מְצִיפִים אֶת הַיָּרֵחַ
בְּדָם שְׁנֵטֶף מְשָׁרְשִׁים מְרִים.

מִסְגֶּרֶת הַמָּטָה
מְשַׁמֶּרֶת אֶת אֲצָבָעוֹת הַפֶּסֶל
עַל גּוֹ הַחֵלוֹם,
עֲרוֹת הַתְּפוּחִים
נִכְרָת בְּקִשְׁיוֹת פְּעִימוֹת לְבוֹ.

הַקְּנָאָה מְצִיפָה אֶת הַחֶדֶר
בְּיָדֶיהָ הַשְּׂסוּעוֹת
וְעֲצָמוֹת הַבְּרִבּוֹר הַלְּבָנוֹת
לוֹגְמוֹת מוֹרִידֶיהָ

בַּחֶשֶׁךְ שְׁעֵצָב,
הַפֶּסֶל אוֹמֵר לְמִשׁוֹרֵר:
הָאֵהָבָה שְׁהִיְתָה כְּאֵן פֶּעַם
רוֹקְנָה אֶת הַגּוֹף, מוֹתִירָה אוֹתוֹ
לְחֻמְלַת הַגְּלִים.